

Hoofdstuk 1

Frankie Perino en ik hadden die dag geluk gehad. We hadden geluk gehad dat we nog leefden, dat zei iedereen. Ik had een gebroken pols en een dikke knie en mijn beste vriendin Frankie had een dik litteken boven haar linkeroog, dat haar wenkbrauw in twee nadenkende boogjes splitste. Het ene ging omhoog, het andere omlaag. Blij, treurig. Geschokt, bevrijd. Ervoor, erna.

Ervoor waren we allemaal gelukkig.

Erna alleen Frankie en ik.

Dat zei iedereen.

Hoofdstuk 2

Het was iets langer dan een jaar geleden. Twaalf maanden, negen dagen en zes uur, om precies te zijn.

Maar dertien maanden geleden was alles... *volmaakt*.

Ik deed mijn ogen dicht, boog me over de kaarsjes op de taart en bad tegen de taartfee of de god van de Verjaardagen, of wie ook hierover ging, dat Matt Perino – Frankies broer en mijn beste vriend – me eindelijk zou zoenen. Het was dezelfde geheime wens die ik elk jaar deed, sinds Frankie en ik tien waren geworden en Matt twaalf, en ik per ongeluk verliefd op hem werd.

Frankie, Matt en hun ouders – voor mij oom Red en tante Jayne, hoewel we geen familie van elkaar waren – zaten bij ons in de tuin om mijn vijftiende verjaardag te vieren met mijn ouders en mij, net als altijd. Toen zij klaar waren met zingen en klappen, en ik met de kaarsjes uitblazen, deed ik mijn ogen weer open. Matt stond rechts van me, *naast* me. We ademden dezelfde lucht in. Gaaf! Mijn hals werd warm en prikte toen ik zijn appelshampoo rook. Het was de shampoo uit de groene fles die hij van Frankie had gepikt, omdat hij het resultaat van die shampoo wel leuk vond. Eén emotionele seconde lang dacht ik dat mijn verjaardagswens eindelijk werkelijkheid werd, op dat moment, waar iedereen bij was.

Ik kreeg niet eens de tijd om te *bedenken* hoe gênant dat zou zijn, toen het stuk verjaardagstaart in Matts hand door de lucht

zeilde en in mijn gezicht uit elkaar spatte.

Hoewel taart in mijn gezicht een duidelijke vooruitgang was vergeleken bij de mineraalwaterdouche die ik bij mijn vorige verjaardag over mijn hoofd had gekregen, uit flessen mineraalwater die net zo hard waren geschud als de flessen champagne bij sportoverwinningen, kwam mijn wens kennelijk niet duidelijk over, toen hij tussen de kaarsjes door de lucht in vloog. Ik maakte in mijn hoofd een aantekening om mijn wensen volgend jaar duidelijk puntsgewijs te formuleren, met onomstotelijke voorbeelden van Hollywoodklassiekers. Ik stak beide handen in de gehavende taart en pakte twee reusachtige stukken die overladen waren met suikerbloemen.

Toen viel ik aan.

Ik sprong op Matt af.

Ik joeg hem de hele tuin door tot hij op de grond viel. Met veel geworstel ontfutselde hij me de taart en smeerde er vervolgens dikke lagen van op mijn gezicht als een moddermasker. Minutenlang rolden we lachend en worstelend door het gras. Frankie en onze ouders bekogelden ons schreeuwend en joelend met nog meer taart, waar de kaarsjes nog in zaten. Toen we ten slotte naar adem snakkend in het gras zaten, was er niet veel taart meer over en wij tweeën zaten van top tot teen onder de gekleurde hagelslag.

We stonden langzaam op en lachten met onze monden wijd open, terwijl we met tegenzin een tijdelijke wapenstilstand afkondigden. Matt sloeg zijn arm om mijn schouders, terwijl pap een foto nam. Taartklodders, hagelslag en gras plakten aan onze kleren en in ons haar, en alles was warm en roze in de gloed van de ondergaande zon. De hele zomer lag nog voor ons. Het deed er niet eens toe dat Matt in de herfst naar de universiteit ging. Hij zou Amerikaanse literatuur gaan studeren op Cor-

nell, iets meer dan een uur rijden bij ons vandaan. Hij had het al over de weekends dat Frankie en ik hem zouden komen opzoeken.

Na een wapenstilstand van een paar minuten gingen Matt en ik naar binnen om ons schoon te maken. Achter de schuifpui, voor iedereen verscholen in het koele donker van het huis, stonden we voor het aanrecht in de keuken en zeiden niets. Ik keek Matt van opzij aan en hoopte dat hij de geheime gedachten in mijn hoofd niet kon lezen... gedachten die – ondanks mijn verwoede pogingen ze onder controle te houden – verder gingen dan ik ooit eerder had toegelaten. Zijn rommelige, zwarte haar en helderblauwe ogen betoverden me, waarbij het geroezemoes buiten gedempt werd alsof we onder water zaten. Ik stak een plakkerige hand uit en bedreigde hem met nog een handvol glazuur in een poging de stilte te verbreken, bang dat hij mijn hart zou horen kloppen onder mijn t-shirt. *Bonk-bonk. Bonk-bonk. Bonk-bonk-bonk-bonk.*

Matt pakte wat van het glazuur uit mijn uitgestoken hand. Hij deed een stap naar voren, waarmee hij de ruimte die ons scheidde sloot en met het simpele optrekken van een wenkbrauw absoluut alles veranderde wat er ooit al dan niet tussen ons had bestaan.

‘Anna,’ zei hij, terwijl hij met zijn geglazuurde vingers door mijn haar streek. ‘Weet je wel wat het betekent als een jongen op je verjaardagsfeestje zijn hand door je haar haalt?’

Nee. Op dat moment wist ik de betekenis van wat dan ook niet meer. Ik kon me niet herinneren hoe we in de keuken waren beland, waarom we onder de taart zaten, waarom mijn beste vriend zo anders naar me keek. Ik wist niet eens meer hoe ik heette. Ik beet op mijn lip om te voorkomen dat mijn mond iets stoms zou zeggen zonder toestemming van mijn hoofd, zoals:

‘O, Matt, al mijn wensen zijn uitgekomen!’ Ik voelde de stomiteit al in mijn keel opwellen en beet harder op mijn lip, terwijl ik naar zijn sleutelbeen staarde en het blauwe stukje zee-glas dat hij aan een leren koordje om zijn hals droeg bij elke ademhaling op en neer zag gaan.

Op.

Neer.

Secondelang? Urenlang? Ik wist het niet. Hij had die hanger verleden jaar gemaakt van een driehoekig stuk zee-glas. Dat had hij gevonden tijdens de vakantie met zijn ouders en zijn zusje in Zanzibar Bay, Californië, op het strand achter het huis dat ze daar elk jaar een paar weken huurden. Volgens Matt was rood glas het zeldzaamste, gevolgd door paars, dan donkerblauw. In die tijd had hij maar één stuk rood zee-glas gevonden, waarvan hij een paar maanden geleden een armband voor Frankie had gemaakt. Ze deed hem nooit af.

Ik was dol op de kleuren – tinten donkergroen, lichtlauw, aqua en wit. Frankie en Matt brachten ze elke zomer voor me mee. Ze lagen stilletjes op mijn boekenplank, als bevroren stukjes van de zee die ik nooit had gezien.

‘Kom hier’, fluisterde hij met zijn hand nog steeds in mijn wilde krullen. Hij draaide het blonde haar om zijn vingers.

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je dat zelf hebt gemaakt,’ zei ik, niet voor de eerste keer. ‘Het is zo... cool.’

Matt keek omlaag, naar het stukje zee-glas, waarbij zijn haar voor zijn ogen viel.

‘Wie weet geef ik het aan jou,’ zei hij. ‘Als je geluk hebt.’

Ik glimlachte en keek strak naar de blauwe driehoek. ‘Ik durfde hem niet aan te kijken, want als ik hem in zijn ogen keek, zou hij misschien proberen te... en dan was alles... en ik zou gewoon...’

‘Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag,’ fluisterde hij, waarbij ik zijn adem opeens warm en dicht bij mijn lippen voelde. Vlinders in mijn buik. En even vlug als hij me met de taart had verrast, zoende hij me, waarbij een met glazuur bedekte hand zacht van mijn haar naar mijn hals gleed. Zijn andere hand lag stevig en warm op mijn rug en drukte ons tegen elkaar, mijn borst tegen zijn ribben, mijn heupen iets onder de zijne, de bovenkanten van onze blote zomerbenen tegen elkaar, warm. Ik had mijn ogen dicht en zijn mond smaakte naar marsepein en kruidnagelsigaretten. En binnen tien seconden werd mijn hele leven samengevat in die ene kus, die ene wens, dat ene geheim dat mijn leven voor altijd in tweeën zou delen.

Op, neer. Blij, verdrietig. Geschokt, bevrijd. Ervoor, erna.

Op dat moment werd Matt, vroeger bekend als vriend, een heel ander iemand voor me.

Ik zoende hem terug. Ik vergat de tijd. Ik vergat mijn voeten. Ik vergat de mensen in de tuin, die op ons zaten te wachten. Ik vergat wat er gebeurt als oude vrienden elkaar op dit vlak tegenkomen. En als mijn longen zich niet met lucht vulden en mijn hart niet klopte en mijn bloed niet circuleerde *zonder* mijn tussenkomst, was ik dat ook allemaal vergeten.

Ik had daar de hele avond wel bij het aanrecht willen blijven staan, terwijl Matts zwarte, glanzende haar langs mijn wangen streek en mijn hart bonsde, gelukkig en afwezig.

‘Waar blijven jullie?’ riep Frankie buiten. Ze rende de trap op naar de grote veranda. ‘Kom op, Anna. Cadeaus.’

Ik maakte me los uit Matts omhelzing, net voordat Frankie haar gezicht tegen de hordeur drukte om naar binnen te kijken.

‘Ja, jarige,’ plaagde Matt. ‘Waar blijf je nou?’

‘Ik kom eraan, Frank.’ Ik gaf Matt mijn haal-het-niet-in-je-hoofd-blik. ‘Ik wil even iets anders aantrekken.’

We hoorden dat Frankie de trap weer afliep.

‘Mag ik mee?’ fluisterde Matt in mijn hals, wat een huivering veroorzaakte. Of een aardbeving.

Ik herinnerde me opeens alle keren dat we als kleine kinderen in bad hadden gespeeld, tot we daar te groot voor werden. De herinneringen leken nu anders. Puurder, gevoeliger. Mijn wangen werden warm en ik moest mijn blik even afwenden.

‘Nou?’ plaagde Matt en hij kneep in mijn arm.

‘Je mag blij zijn dat Frankie dit niet heeft gezien,’ zei ik, hoewel ik niet zeker wist of ik dat eigenlijk meende. ‘En jij moet je *eigen* t-shirt uittrekken in je *eigen* kamer. Ik bedoel, over...’

‘Mmmm-mmm.’ Matt greep mijn hand vast en trok me naar zich toe voor nog een zoen, zijn andere hand lag op mijn wang, vlug en innig. Hij drukte zijn lijf tegen het mijne op dezelfde manier – heupen, maag en ribben – als de eerste keer. Ik drukte mijn lichaam ook tegen het zijne, had het gevoel dat ik in hem weg wilde kruipen, me aan hem wilde verankeren. Ik vond dat ik dat moest ik doen, want ik had het gevoel dat ik anders weg zou zweven als een regenboogkleurig luchtbelletje.

‘Denk je dat ze ons heeft gezien?’ vroeg ik toen we uitgezoend waren.

‘’t Scheelde maar een haar,’ zei hij lachend, terwijl hij nog mijn hand vasthield. ‘Toen ze je hoorde roepen heeft ze zich omgedraaid en is weer naar beneden gerend, de tuin in. Maak je niet druk. Het is ons geheim.’

Alleen op mijn kamer trok ik mijn topje uit, dat onder het glazuur zat, en stopte het in een plastic zak. Daar zou ik later wel naar kijken. Ik waste mijn gezicht en haar met koud water, maar mijn benen bleven trillen en ik was een tijdje praktisch buiten adem. Mijn hoofd, dat tijdens het rendez-vous bij het aanrecht

verdacht afwezig was geweest, was er opeens weer helemaal bij. Ik zag alles opnieuw voor me en stelde onmogelijke vragen die ongeveer twaalfenhalve minuut te laat kwamen:

Wat nu?

Verpest dit onze vriendschap?

Wat zullen onze ouders zeggen?

Geeft hij om me, of was het maar een beetje stoeien van hem?

Zal het nog eens gebeuren?

Hoe vertellen we het aan Frankie?

Waarom zei hij dat het ons geheim was?

Verzonnen antwoorden schoten door mijn hoofd. Ik moest mijn ogen dichtdoen en tot vijftig tellen om wat te kalmeren. Een kwartier nadat alles was veranderd moest ik me nog niet zenuwachtig maken over allerlei vragen van de toekomst.

Terug buiten, warm en een beetje draaiërig bij paps kampvuurtje, raakte ik Matt de hele avond niet meer aan, lachte niet te hard om zijn grappen, keek hem niet aan, bang dat iemand de gedachten kon lezen die op mijn gezicht geschreven stonden. Toen het vuurtje alleen nog maar wat lag te smeulen en ik alle cadeaus had uitgepakt, ging de familie Perino terug naar hun huis naast het onze. Ik bedankte en nam afscheid van Frankie, oom Red, tante Jayne. Toen ik bij Matt kwam, keek ik naar mijn voeten en zei: 'Bedankt voor de taart en het dagboek.' Hij wist hoe gehecht ik was aan mijn dagboeken, even gehecht als hij aan de zijne. Het was het beste cadeau dat ik had gekregen. Nou ja, op één na dan.

'Hartelijk gefeliciteerd, Anna,' zei hij, terwijl hij me optilde en me met een reusachtige knuffel ronddraaide, waarbij hij met

een knipoog tegen me fluisterde dat hij me morgen zou zien, zoals hij dat op duizend andere avonden hardop tegen me had gezegd. ‘Schrijf vanavond iets voor me.’

Voor de rest van het gezelschap was hij de gewone Matt, de grote broer in het onafscheidelijke trio Anna-Frankie-Matt, de jongen die overdag onze Barbies in de tuin begroef en ons ’s avonds voorlas uit avonturenboeken als we niet konden slapen. Maar voor mij was alles anders geworden toen hij zijn hand door mijn haar haalde bij het aanrecht. *Heel anders*. Het zou voortaan nooit meer zoals vroeger zijn.

‘Ben je wakker?’ Later die avond knipperde mijn mobiel op het nachtkastje even door Matts sms’je.

‘Yep.’

Natuurlijk was ik wakker. In de uren na mijn feestje was mijn hart nog niet gekalmeerd. Slapen was onmogelijk.

‘Kom naar buiten, k?’

‘K. 5 min.’

Ik trok een sweatshirt aan, poetste mijn tanden en bond mijn haar in een staart. Ik begon te zoeken naar mijn eyeliner, maar besloot dat het gek zou staan (en nogal doorzichtig) als ik om één uur ’s nachts opgemaakt op de veranda zou verschijnen. In plaats daarvan koos ik voor los haar en een beetje lipgloss met mangosmaak – nonchalant maar leuk.

Ik sloop niet naar buiten. Ik bedoel, het was onze eigen tuin en als ik boven ergens een licht zag aangaan, kon ik weer de keuken in duiken en doen alsof ik een laatste stuk taart had gered van de verjaardagsveldslag.

Matt stond bij de trap te wachten toen ik op mijn tenen naar buiten kwam. Mijn blote voeten hadden het bedauwde gras nog nauwelijks geraakt of hij trok me al mee naar de zijkant van het huis.

‘Ik moet steeds aan je denken,’ zei hij, waarna hij me opnieuw zoende, deze keer met een innige vastberadenheid die ik in onze lange, lange vriendschap nooit eerder bij hem had gezien. Ik zoende hem terug en sloeg mijn armen om zijn hals, terwijl hij zijn lippen op de mijne drukte. Ik stond nogal te trillen, waardoor hij stopte met zoenen en vroeg of ik het koud had.

‘Niet koud. Ik ben alleen maar verrast,’ fluisterde ik. ‘En gelukkig. En bang.’ Het was nauwelijks te verstaan, maar ik hoopte dat het alles uitdrukte wat ik dacht. Bang om te krijgen wat ik had gewenst. Bang dat het Frankie zou kwetsen. Bang dat ik mijn twee beste vrienden zou verliezen. Bang dat dit alles teniet zou doen wat wij drieën van jongs af aan kenden en waar we van hielden.

‘Ik ook,’ fluisterde hij. Hij haalde moeilijk adem. ‘Anna, heb jij ooit...’

Voor hij de zin kon afmaken viel er een vierkant van licht op het gras vanuit het slaapkamerraam van mijn ouders boven.

‘Ik moet gaan,’ zei ik. ‘Morgen?’

Hij greep mijn arm vast en trok me weer tegen zich aan, waarbij zijn gefluister mijn wang streelde. ‘Morgen.’

Hij boog zijn hoofd en ik voelde zijn lippen op de huid onder mijn oor, als een vonk van het kampvuur.

Toen ik eenmaal weer in bed lag, gloeide het plekje onder mijn oor nog lang na.

Hij belde de volgende dag.

‘Hoi.’

‘Hoi.’ Ik was nog steeds wat verward van de ontmoeting de afgelopen nacht in de tuin en de slapeloze nacht daarna, omdat ik de hele tijd aan zijn zoenen had moeten denken.

‘Frankie en ik hebben trek in ijs. Ga je mee?’

Frankie.

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Maar Matt, moeten we... Ik bedoel, heb je iets tegen haar gezegd?’

‘Nee... niet precies,’ zei hij.

Betekent dat dat het volgens hem niet veel voorstelt? Dat we gewoon ijs kunnen gaan eten, zoals op elke andere dag, alsof het niet is gebeurd? Alsof het nooit meer zal gebeuren?

‘Ik wil wel, Anna,’ zei hij. Hij kon blijkbaar gedachten lezen. ‘Maar... ze is mijn kleine zusje. En jij bent onze beste vriendin. En nu ben je mijn... Ik bedoel... We moeten een beetje op haar passen, vind je niet?’

En nu ben ik je wát?

‘Natuurlijk,’ zei ik.

‘Maak je niet druk, Anna. Ik vertel het haar wel, oké? Maar laat me er even over nadenken hoe ik dat het beste kan doen.’

‘Oké.’

‘Beloofd? *Beloof* je me dat jij nog niets tegen haar zegt?’

‘Maak je niet druk, Matt.’ Ik grinnikte. ‘Het is ons geheim, toch?’

Het duurde een uur voor ik klaar was om naar de burens te gaan. Ik twijfelde over mijn haar, over wat ik aan moest en over allerlei dingen die er vroeger nauwelijks toe deden. Ik kon de vlinders in mijn buik niet kalmeren, zo blij was ik. Ik zou Matt weer zien en zijn lippen voelen. We zouden met Frankie praten, praten over de rest van de zomer, de rest van altijd.

Ik ging achter in de auto zitten en vermeed oogcontact met Matt. Ik was bezorgd. Had hij het Frankie al verteld, of nog niet? We reden de hele weg, zonder elkaar aan te kijken. Frankie zat voorin en ratelde maar door over hun aanstaande reis naar Californië, zich blijkbaar totaal niet bewust van het feit dat de hele wereld sinds de vorige avond was veranderd. Pas toen we bij

Custard's Last Stand waren, onze favoriete ijssalon, en Frankie haar tas in de auto had laten liggen, keken Matt en ik elkaar voor het eerst aan.

'Hé, jij,' zei Matt zachtjes en met een glimlach tegen me. Ik deed mijn mond open om iets belangrijks te zeggen, iets geestigs en leuks, maar in de ochtendschemering van onze relatie, waar alles plotseling belangrijk was, kon ik nauwelijks een woord uitbrengen.

'Hoi,' mompelde ik sukkelig.

Matt rammelde met zijn sleutelbos en schopte tegen een kiezelsteentje dat op straat lag.

'Waar denk je aan?' vroeg hij, terwijl hij met zijn vinger een lijn over mijn voorhoofd trok.

Voor ik iets beters had bedacht dan 'aan het feestje van gisteravond en aan ons in de tuin en ik wil graag dat je je mond houdt en me weer zoent', was Frankie terug met haar tas. Ze drong aan op onze beslissing: namen we een bananasplit of een coupe chocoladeijs?

Om Frankie verdere keuzeproblemen te besparen, bestelde Matt een van elk plus nog een coupe karamelijs voor mij en we deelden alles, fifty-fifty-fifty, zoals altijd.

Terwijl Frankie een lepel chocoladeijs in de mond van haar broer stak en haar zachte Frankielach liet horen, kreeg ik een steek van schuldgevoel in mijn maag. Tot de vorige avond waren er geen geheimen tussen ons drieën geweest, behalve dat ene geheim dat ik altijd voor mezelf had gehouden: mijn stille, tot gisteren onbeantwoorde gevoelens voor Matt. Ik kon nauwelijks naar hem kijken zonder vlinders in mijn buik te voelen. Laten we het haar alsjeblieft vertellen. *Alsjeblieft.*

'Luister,' fluisterde hij 's avonds laat tegen me. We waren, nadat iedereen naar bed was gegaan, weer naar buiten geslopen

en stonden in de tuin, onder de sterren. ‘Je weet dat ze het van mij moet horen. Ik denk dat ik haar dit het beste kan vertellen als we in Californië zijn. Over een paar weken gaan we, en dan ben ik vaak genoeg met haar alleen om haar alles te vertellen.’

De gedachte dat ik over zoiets belangrijks, zoiets ingrijpends, niet met mijn beste vriendin kon praten, kon ik nauwelijks verdragen. Maar ik vertrouwde op Matt. En toen hij zijn handen op mijn wangen legde en mijn naam tegen mijn lippen fluisterde, wist ik dat ik mijn belofte voor altijd zou houden.

De dagen verstreken snel en werden weken. Matt en ik speelden ons alleen-maar-goede-vrienden-toneelstukje zo goed mogelijk voor Frankie en onze ouders. Zodra we maar een paar minuten voor onszelf hadden, werden we allebei de ‘ander’, de Matt en Anna die samen iets hadden. Het hield me nog steeds ’s nachts wakker. Ik was bang omdat Frankie nog van niets wist, bang dat ik Matt zou verliezen, bang dat het niet zo zou blijven. We slopen elke avond de tuin in, speurden de hemel af naar vallende sterren, fluisterden over het leven, onze lievelingsboeken, de betekenis van songteksten. We haalden oude herinneringen op en filosofeerden over wat er zou gebeuren als Frankie het eenmaal wist.

Op hun laatste dag voor de reis gingen we – nadat zij klaar waren met pakken – naar Custard’s om als afscheid samen ijs te eten. Ik bestelde een sundae met chocolade-muntijs, Frankie wilde een hoorntje vanille-ijs met spikkels en Matt een aardbeienmilkshake. Matt en Frankie waren vrolijk en verheugden zich op de vakantie, waarbij ze mij meetrokken in hun opwinding. Ik kon nauwelijks wachten tot ze naar hun zomerhuis in Zanzibar zouden gaan, aan het Californische strand, waar Matt Frankie over ons zou vertellen en ze zou lachen en hem knuffelen en alles zou weer volmaakt zijn.